

РЕШЕНИЕ

№ 6435

гр. София, 14.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
М.а Касабова

при участието на секретаря Мария Т. Методиева
като разгледа докладваното от М.а Касабова Въззивно гражданско дело № 20231100508917 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. ГПК.

С Решение № 20076750 от 27.01.2023 г., постановено по гр. д. № 20527/2021 г. по описа на СРС, 26-ти състав, е признато за установено по предявените от „Софийска вода“ АД срещу Д. П. К. по реда на чл. 422 ГПК положителни установителни искиове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че ответницата дължи на ищеца сумата от 552,21 лева – задължение за цена за доставени В и К услуги за периода 02.07.2017г. – 23.02.2020 г. в имот на адрес: гр. София, кв. Илинден, бул. ****, ведно със законната лихва върху главицата, считано от 02.07.2020 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 64,48 лв. – лихва за забава върху главното вземане, като искът за главница и за лихва за забава е отхвърлен за разликата над уважения размер до пълния предявен размер, като погасени по давност.

Срещу така постановеното решение в частта, в която са уважени предявените искиове в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, е подадена въззивна жалба от ответника Д. П. К. с доводи за неправилност и необоснованост на обжалвания акт, като постановен в противоречие с материалния и процесуалния закон. Поддържа се първоинстанционният съд неправилно да е приел за доказана облигационната връзка между страните по делото, както и реално в имота да е доставена ВиК услуга в претендирания обем. Неправилно било прието, че от приложената справка от Служба по вписванията – гр. София се установявало ответницата да притежава вещни права върху процесният имот. Отправя се искане за неговата отмяна в обжалваната част и постановяване на друго решение, с което предявените искиове да се отхвърлят. Претендира се разноски за двете инстанции. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК не е подаден отговор на въззивната жалба от

ищеца в първоинстанционното производство "Софийска вода" АД.

Решението в частта, с която искът с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД е отхвърлен за разликата над 552,21 лева до претендираните 685,37 лева, както и искът по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. с чл. 86, ал. 1 ЗЗД е отхвърлен за разликата над 64,68 лева до претендираните 170,26 лева не е обжалвано от ищеца „Софийска вода“ АД и е влязло в законна сила.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, изхожда от лице с правен интерес, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните (т. 1 на Тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГТК на ВКС).

При служебна проверка въззивният съд установи, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато нарушение на императивна материалноправна норма.

Първоинстанционният съд е бил сезиран от „Софийска вода“ АД с предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК обективно, кумулативно съединени положителни установителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД срещу Д. П. К.. Ищецът твърди, че между страните съществувало облигационно отношение с предмет доставка на ВиК услуги до имот с адрес: гр. София, ж.к. „Илинден“, бул. ****, за който имот се твърди да е била открита договорна сметка 2800036327 за исковия период. По силата на чл. 8 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителни и канализационни системи, получаването на ВиК услуги става чрез публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика на ВиК системи или от съответния регулаторен орган. За вземанията му била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, срещу която от страна на ответницата К. постъпило в срок възражение по чл. 414 ГПК. Моли съдът да постанови решение, с което да признае за установено спрямо ответника, че му дължи сумата от 685,37 лева – задължение за цена за доставени В и К услуги за периода 23.08.2016г. – 23.02.2020 г. в процесния водоснабден имот, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 02.07.2020 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 170,26 лв. – лихва за забава върху главното вземане за периода 23.09.2016г. до 09.06.2020 г.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответницата Д. П. К., с който са оспорени исковите претенции при твърдението за липса на реално доставени ВиК услуги през исковия период, възлизащи на претендираната сума. Релевирано е и възражение за погасяване по давност на вземането.

По релевираните доводи във връзка с правилността на решението съдът намира жалбата за основателна:

За да уважи в обжалваната част предявените установителни иски първоинстанционният съд е приел, че между страните е налице облигационна връзка,

по силата на която ищецът реално е доставил на ответницата ВиК услуги за периода 02.07.2017г. – 23.02.2020 г. в имот на адрес: гр. София, кв. Илинден, бул. **** в претендирания размер, както и че същата не е заплатила в срок дължимите суми, поради което дължи обезщетение за забава на плащането им.

За основателността на иска с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. с чл. 198о, ал. 1 ЗВ следва да се установи от ищеца: наличието на облигационно правоотношение между В и К оператора и ответника, в качеството му на потребител на В и К услуги, през процесния период по отношение на процесния имот; предоставянето на В и К услуги през процесния период и техния обем, както и стойността на предоставените услуги.

Спорно по делото се явява обстоятелството дали през процесния период страните са били обвързани от облигационно правоотношение по договор за доставка на ВиК услуги, както и че ищецът реално е доставил такива в имота на ответницата през исковия период, възлизащи на процесната стойност.

Съгласно чл. 193 от Закона за водите /ЗВ/, обществените отношения, свързани с услугите за водоснабдяване и канализация, се уреждат със Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, при спазване изискванията на този закон. Според нормата на чл. 1, ал. 2 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/, водоснабдителните и канализационните /ВиК/ услуги са тези по пречистване и доставка на вода за питейни, битови, промишлени и други нужди, отвеждане и пречистване на отпадъчните и дъждовните води от имотите на потребителите в урбанизираните територии /населените места и селищните образувания/, както и дейностите по изграждането, поддържането и експлоатацията на водоснабдителните и канализационните системи, включително на пречиствателните станции и другите съоръжения. По смисъла на § 1, т. 2, б. „а“ и б. „б“ от допълнителните разпоредби на Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги (ЗРВКУ) потребители по смисъла на закона са юридически или физически лица собственици или ползватели на съответните имоти, за които се предоставят В и К услуги; респективно юридически или физически лица - собственици или ползватели на имоти в етажната собственост. Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, потребители на услугите В и К са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на жилища и нежилищни имоти в сгради - етажна собственост.

В конкретния случай, в подкрепа на твърдението си, че ответницата е собственик на процесния водоснабден недвижим имот ищецът е представил справка от имотния регистър от персоналната партида на ответницата, от която е видно, че върху собствения на въззивницата имот е наложена възбрана през 2001 г. От приложената справка се установява, че след посоченото вписване не са налични данни за вписвания и отбелязвания, касаещи процесния имот.

Качеството □ на собственик е оспорено от ответника още с отговора на исковата молба и това възражение се поддържа пред настоящата инстанция.

Настоящият съдебен състав трайно приема в своята практика становището, че имотният регистър е система от данни за недвижимите имоти на територията на Република България и се състои от партидите на отделните имоти. Съгласно чл. 44, ал. 1 от Правилника за вписванията /ПВП/ писмените справки се състоят в издаване

удостоверения за вписванията, отбелязванията или заличаванията, както и в издаване преписи или извлечения от съществуващите вписвания, отбелязвания или заличавания по книгите, или от партидата на лицата, а според чл. 45 ПВп удостоверенията се отнасят: а) за определени лица; б) за определени недвижими имоти; в) за определено време. Според чл. 80 ЗКИР актът се вписва, ако праводателят е вписан в имотния регистър като носител на правото, освен при придобиване на право по давност, а съгласно чл. 82, ал. 1 ЗКИР съдията по вписванията разпорежда да се извърши вписването, след като провери дали са спазени изискванията на закона, както и предвидената от закон форма на акта, с който се признава, учредява, прехвърля, изменя или прекратява вещното право. Предвид указания в Правилника за вписванията и в ЗКИР характер на вписванията в публичния имотен регистър, представената справка с дата 19.03.2021 г., която не е била оспорена от ответницата, е годна да установи притежанието на вещно право от нея и основаната на това договорна обвързаност с ищцовото дружество. Отразените в справката факти не са оспорени от ответника, нито е проведено насрещно доказване, че през процесния период притежаваното от него вещно право е било отчуждено. Притежанието на вещно право върху имота обосновава извод за наличието на облигационно правоотношение с предмет доставка на ВиК-услуги, обвързващо страните, по което ответникът- като потребител на доставените от ищеца услуги, дължи заплащане на тяхната стойност.

В случая от представената пред първата инстанция справка от СВ – гр. София за вписана върху имота възбрана и липсата на последващи вписвания и отбелязвания по партидата, касаещи процесния имот, както и от представените по делото карнети, оформени по реда на чл. 32 на Наредба № 4 от 14.09.2004 г. и отразяващи извършени реални отчети на водоснабдения имот за периода от 2009г. до 2014 г., включително, в които за собственик е положен подпис от посоченото в тях лице Д. К., се установява, че ответницата е собственик на процесния имот, за който е открита договорна сметка 2800036327 при ищцовото дружество. Ето защо настоящият съдебен състав, счита, че ответницата има качеството потребител на ВиК услуги по смисъла на § 1, т. 2, б. „а“ и б. „б“ от ДР ЗРВКУ. Предвид изложеното настоящият съдебен състав намира доводите на въззивницата в обратна насока за неоснователни. Последното обосновава извод за наличието на облигационно правоотношение с предмет доставка на ВиК- услуги, обвързващо страните, по което ответницата - като потребител на доставените от ищеца услуги, дължи заплащане на тяхната стойност.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, потребители на услугите В и К са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на жилища и нежилищни имоти в сгради - етажна собственост. Получаването на услугите В и К се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика (собствениците) на водоснабдителните и канализационните системи или от оправомощени от него (тях) лица и от съответния регулаторен орган /чл. 8, ал. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г. / Общите условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник и влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им в централния ежедневник (чл. 8, ал. 2 и ал. 3 от наредбата).

В производството е установено, че оператор на В и К услуги на територията на гр. София е „Софийска вода“ АД. В границите на една обособена територия само един оператор може да извършва тази дейност - арг. чл. 198о, ал. 1 и ал. 2 ЗВ.

В постановеното от СРС решение е прието, че е доказана дължимостта на претендираните суми за потребени ВиК услуги, с оглед приетото заключение на съдебно-счетоводната експертиза. Така формираните изводи настоящият съдебен състав не споделя, поради следното:

В проведеното производство ищецът носи тежестта да докаже правопораждащите спорното право факти - основанието, от което правото е възникнало, и неговия размер. Съдът намира, че предявената искова претенция остава недоказана, тъй като не се установява по несъмнен начин, че дружеството-ищец действително е доставило за процесния период твърдените количества питейна вода за обект собственост на ответника.

Съгласно разпоредбата на чл. 32 на Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационни системи В и К услугите се заплащат въз основа на измереното количество изразходвана вода, отчетено чрез монтираните водомери, а отчетните данни се отбелязват в карнета, заедно с датата на отчитане и подписа на потребителя или негов представител. От дружеството-ищец карнети съдържащи отчети и подписи срещу отчетените показания за исковия период изобщо не са представени. Ангажираните такива са за период преди исковия, като същите съдът цени единствено с оглед доказване качеството потребител на възвизнищата, респективно за наличието на облигационни отношения между страните. Не е проведено при условията на пълно и главно доказване, че твърдените от него задължения на ответницата К. са такива представляващи стойност на реално доставени и отведени количества вода, респективно ответникът да дължи сумите по издадената от дружеството-ищец фактури като главници и лихви.

Съгласно чл. 32, ал. 1 от Наредба № 4/2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи услугите Ви К се заплащат въз основа на измереното количество изразходвана вода от водоснабдителната система на оператора, отчетено чрез монтираните водомери на всяко водопроводно отклонение. Според чл. 35, ал. 1 от същата наредба показанията на водомерите се отчитат с точност до 1 куб. м. за период, който се определя в общите условия или договора, но не по-дълъг от шест месеца.

Следователно в Наредба № 4/2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационни системи е предвидено ползването Ви К услуги да се заплащат само въз основа на реално измереното количество изразходвана вода от водоснабдителната система на оператора, отчетено чрез монтираните водомери на всеки потребител. От това правило са предвидени и изключения, които са изброени изчерпателно. С оглед това въззивният съд приема, че в проведеното производство не е доказано реално потребление на ВиК услуги за исковия период, през който от страна на ищеца са издавани фактури за начислените и дължими суми от ответника. Не е доказано и наличие на визираното в Наредба № 4/2004 г. изключение. Както е посочено, при отсъствие на потребителя или негов представител, същият е длъжен да уточни с оператора извършване на отчитането в удобно за двете страни време. При неизпълнение на това задължение, следва да се приеме, че е налице отказ за осигуряване на достъп. Отказът обаче следва да бъде удостоверен по надлежния ред и процедура - да е съставен протокол от длъжностно лице с удостоверяване на отказа на потребителя да осигури достъп, който протокол трябва да бъде подписан от длъжностното лице и поне от един свидетел, на когото са посочени трите имена, единен граждански номер и адрес. По делото нито се твърди,

нито се установява изпълнена такава процедура, поради което не може да бъде приета дължима по реда на чл. 35 от Наредба № 4 сума от ответника. В тази връзка не са представени никакви доказателства, които да удостоверяват правилното и законосъобразно извършване на тази процедура.

Следователно основателни са изложените от въззивницата съображения, че претендираните от „Софийска вода“ АД суми не се дължат на реално извършени доставки в процесния имот и за исковия период. Ето защо възражението на ответника, че в производството не е доказано, че дължи сумата 552,21 лева за доставени в имота ВиК услуги за времето 02.07.2017 г. до 23.02.2020 г., съдът намира за основателно. В проведеното производство ищецът носи тежестта да докаже правопораждащите спорното право факти - основанието, от което правото е възникнало и неговия размер. Съдът намира, че предявената искова претенция остава недоказана, тъй като не се установява по несъмнен начин, че дружеството-ищец действително е доставило за процесния период твърдените количества питейна вода за обект собственост на Д. К..

Следователно, не се установява при условията на пълно и главно доказване, че ищецът е предоставил в имота водоснабдителни услуги с цена в размер на сумата 552,21 лева за доставени в имота ВиК услуги за времето 02.07.2017 г. до 23.02.2020г.

Ето защо, главните искове с правно основание 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и обусловените акцесорни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД подлежат на отхвърляне.

Поради несъвпадане на изводите на двете съдебни инстанции, първоинстанционното решение следва да бъде отменено в обжалваната част като неправилно, като предявените искове в посочената част се отхвърлят като неоснователни.

В останалата част постановеното решение като необжалвано е влязло в законна сила.

По разноските в производството:

Първоинстанционното решение следва да се отмени и в частта за разноските в размер на 360,49 лв., възложени в тежест на Д. К..

С оглед изхода на спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на въззивника следва да бъдат присъдени разноски за въззивното производство за държавна такса в размер на 25лв., както и разноски за адвокатско възнаграждение. Тъй като по делото е предоставена безплатна правна помощ на ответницата К. на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, съгласно ДППС, то дължимите разноски за адвокатско възнаграждение следва да бъдат присъдени в полза на адв. М. Л..

По отношение на претендирания размер, настоящият съдебен състав намира, че в случая предявените искове произтичат от едни и същи правопораждащи факти, които предполагат еднаква защита, поради което е неприложимо правилото на чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, което би възложило неоснователно в тежест на противната страна разноски в по-голям размер от понесените такива. Ето защо адвокатското възнаграждение не следва да се формира отделно по всеки от исковете за главница и лихва, а следва да бъде изчислено на база общия обжалваем интерес. Поради това на адв. Л. следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв., съобразно размерите по чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г.

С оглед отмяната на обжалваната част „Софийска вода“ АД следва да бъде

осъдено да заплати допълнително на адв. Билева, предоставила безплатна правна помощ в първоинстанционното производство на Д. К., разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 276,30 лв., а на АС „Бул лекс“ - за осъществена безплатна правна помощ по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА сумата от 360 лв. – разноски за адвокатско възнаграждение в заповедното производство.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 20076750 от 27.01.2023 г. по гр. д. № 20527/2021 г. по описа на СРС, 26 с-в, **в частта**, в която е признато за установено по предявените от „Софийска вода“ АД срещу Д. П. К., ЕГН ***** по реда на чл. 422 ГПК положителни установителни искиове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че ответницата дължи на ищеца сумата от 552,21 лева – задължение за цена за доставени В и К услуги за периода 02.07.2017г. – 23.02.2020 г. в имот на адрес: гр. София, кв. Илинден, бул. ****, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 02.07.2020 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 64,48 лв. – лихва за забава върху главното вземане, за които вземания е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 28407/2020 г. по описа на СРС, 26-ти състав, както и **в частта** на разноските, с която на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, са присъдени в полза на „Софийска вода“ АД разноски за исковото и заповедното производство в размер на 360,49 лв., и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените по реда на чл. 422 ГПК искиове с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД за признаване за установено, че Д. П. К., ЕГН ***** дължи на „Софийска вода“ АД, ЕИК **** сумата от 552,21 лева – задължение за цена за доставени В и К услуги за периода 02.07.2017г. – 23.02.2020 г. в имот на адрес: гр. София, кв. Илинден, бул. ****, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 02.07.2020 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 64,48 лв. – лихва за забава върху главното вземане, за които вземания е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 28407/2020 г. по описа на СРС, 26-ти състав.

В останалата част първоинстанционното решение като необжалвано е влязло в сила.

ОСЪЖДА „Софийска вода“ АД, ЕИК ****, да заплати на Д. П. К., ЕГН ***** сумата от **25 лв.** – разноски за държавна такса за въззивното обжалване.

ОСЪЖДА „Софийска вода“ АД, ЕИК ****, да заплати на адв. К.Б. - РАК за осъществена безплатна правна помощ по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА сумата от още **276,30 лв.** – разноски за производството по гр.д. № 20527/2021 г. по описа на СРС, 26-ти състав.

ОСЪЖДА „Софийска вода“ АД, ЕИК ****, да заплати на адв. М. Л. за осъществена безплатна правна помощ по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА сумата от **400 лв.** – разноски за въззивното производство.

ОСЪЖДА „Софийска вода“ АД, ЕИК ****, да заплати на АС „Бул лекс“, ЕИК **** за осъществена безплатна правна помощ по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА сумата от **360 лв.** – разноски за производството по ч.гр.д. № 28407/2020 г. по описа на СРС, 26-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд на основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____